

KARÁCSONYI ZSOLT

A javítás feletti tér

Ha volna fehér asztalom, nem kéne kitalálnom,
talán el is felejténém, mint tájszavát a lánynom –
de lengedezne egy világ, fehérén, épen, szépen,
és nem volna rá semmi ok, hogy néha kicseréljem.
Ülnék előtte mozdulat nélkül, csak úgy, időtlen,
mert végül minden álmomat értettem és kinőttem,
és nézegetném, hogy a kert elvadult, tiszta, ápolt,
és azt se bánnám, hogy olyan szavak vannak: zsarátnok.

Volna egy fehér asztalom, égne, üresen, csendben,
és nem találná ismeret, se semmi ismeretlen,
egyszerűen csak volna mint képzelet, fenti játék,
amit a gyermek elfelejt, amit a felnőtt vár még.
S ha mégse volna: az se baj, nem volna gond, ha volnék,
egy kávézaccos reggelen mint ház vigan dalolnék,
táncolnának a cserepek a kávé túl tájban,
az ablakok, a keretek, minden, ami hibátlan.
A képzelet makettjeit hívnám elő, ha nyár van.

De persze mégis ős van és szikár szavak esőznek,
savakba fúló ötletek megint felszínre törnek.
Felszínre tör az idegen, aki mindigis voltam,
a reménytelen, hideg én járkál tovább ahol van.
És ahol nincs, ott élek én, nem reménytelen ez sem,
bármikor befejezhetem, bármikor újrakezdem.

Nem lenne perc, csak percegés az asztal lényé mélyén,
lényegtelen, hogy lényegét megintcsak kicserélném,
mint asztallábat asztalos, akár tetőt az ács,
csak odább tennék dolgokat, ne tudja senki más,

hogy mégis volt egy mozdulat, titkosan, épen, szépen.
Nem foltozom, nem javítom. Már nem kell kicserélnem.